

הרגל. אחרי כן עבדתי במפעל אלקטרוניקה ברמת גן.

יום אחד ראיתי בעיתון שמחפשים עוזרת למנהל חשבונות. כך הגעתי לחברת וולוו לייבוא מכוניות בתל אביב. מנהל החשבונות של החברה, מאיר אפטר, קיבל אותי לעבודה ונתן לי לעשות את הרישום בכרטיס. זה היה בשנת 1972.

„אחרי כמה חודשים ביקשתי לעזור לאישה מכירות אדוארד רוסאנו, והתחלתי לעבוד שעות נוספות. עד ארבע אחרי הצהריים הייתי עובדת ברישום בכרטיס, בהנהלת חשבונות, ועד שש בערב עבדתי במחלקת המכירות.

„אז גיליתי שהלקוחות לא מקבלים קבר לוח עבור מיספר פריטים, כגון מכשירי רדיו, מזגני אוויר, רישוי המכונית ועוד. הם היו משלמים, אבל אנחנו לא היינו נותנים קבלות. רק כשהיו לחצים, והלקוח (מוסד ציבורי או ממשלתי) היה דורש בתוקף קבלה, היינו נאלצים לתת לו אישור שהכסף שולם.

„הרבה שילמו עשרות אלפי לירות במוז' מניס. התפקיד שלי היה לקבל את הכסף, לתת קבלה תמורת התשלום עבור המכונית שהוזמנה, ולרשום בכרטיס. בהנהלת החשבונות, את הסכומים שהלקוח היה משלם על חשבון מכוניתו.

„החלום שלי מילדות היה לקנות בית, אבל ידעתי שלעולם לא אגיע לזה. אפילו אם אעבוד יום ולילה. הייתי רואה באיזה קלות אנשים באים לווזלו ומשלמים עשרות אלפי לירות בלי למצמץ, ואז גיליתי שאני יכולה להעביר לחשבון שלי בבנק עשרות ומאות אלפי לירות.

„כשהייתי מעבירה את הכסף לבנק, פעם 114.900 ל"י. פעם למעלה מ-50 אלף, פעם 20 אלף ועוד, חשבו שאני סוחרת-קרקעות או בעלת-מיגרשים. לא עוררתי שום חשד. לא הייתי צריכה להתאמץ במיוחד. הייתי עושה את זה פשוט:

„כשהייתי כותבת קבלה ללקוח עבור מה ששילם על חשבון הזמנת המכונית שלו, הייתי מכניסה מתחת לדרך של הקבלה המקורית דף-מכתב, כך שהפרטים לא היו עובי רים להעתק. מאוחר יותר הייתי כותבת את ההעתק של הקבלה ורושמת סכום יותר קטן. בקבלה המקורית שהלקוח קיבל הייתי רושמת את הסכום המלא, אבל בהעתק רשמתי רק את הסכום שבאמת העברתי לקופה.

„לדוגמה: אם הייתי מקבלת 50 אלף, ולקחתי לעצמי 30 אלף, הייתי רושמת על ההעתק רק 20 אלף. כדי להתאים את החשבונות לתנועות הקופה, הייתי רושמת

למען גבר זה

גנבה נערת הוולוו

מלכה חדר

חצי מיליון ל"י

מחברת המכוניות

מעילה

על גלגלים

„א? מה, אתה רוצה לראות אותה?״

שאל עורך-הדין משה נחשון את סגן-ניצב בנימין זיגל מן המטה הארצי של המישטרה, כאשר בישר לו כי לקוחתו החליטה להסגיר את עצמה למישטרה. „תכניס אותה מייד!״ אמר זיגל בקוצר רוח, אך לא שיער לעצמו איוו הפתעה מצפה לו. כאשר נכנסה הצעירה השחומה, שמראה כתלמידת-תיכון, תימניה בעלת שיער צהבהב קצר, פקח עיניו בתימהון ופנה אל עורך-הדין נחשון: „אתה רוצה להגיד לי שאת גנבה מחברת וולוו חצי מיליון לירות?״

„זה היה כשום מאד.

לא היו שום בעיות!״

אך הסיפור שמע סגן-ניצב זיגל מפייה של הצעירה היה מדהים עוד יותר. „אני בן 29, סיפרה מלכה חדר לכתב העולם הזה, מרטל זוהר, „תורי עלו מתימן בשנת 1945, ואני נולדתי בנתניה. היינו תישעה ילדים בבית. לאמא שלי הייתה תמיד המילה האחרונה. היא התחנה עם אבא רק בגלל שההורים שלה רצו בכך. לא הייתה ביניהם אהבה.

„אני הרגשתי את הקרירות ביניהם תמיד. עוד כשהייתי ילדה רציתי לעזוב את הבית. בגלל זה גם לא יכולתי ללמוד. לא יכולתי להתרכז. כשהייתי בת 19 התחלתי לעבוד כפקידה אצל קבלן מקומי בשם זנגור, אבל אחרי שנתיים וחצי הוא פגש את

הופעותיו. הוא היה תמיד מוקף גברים אחרים, שדאגו לעסקיו, ובראשם המנהל שלו, הקולונל פארקר.

„הצרה היחידה הייתה שהוא היה צעיר מדי בשבילי, לי לא היה אינך ששמו אלויס, ושהוא פרסלי המפורסם. הפריע לי שהוא היה רק בן 36, ואני כבר בת 27.”

כך נגמר הרומאן, וגם הסרט. הוא לא הוצג מעולם, כי אז בדיוק נכנסה חברת סטרו-גולדווין מאיר לצרות כלכליות. „חבל, זה היה סרט טוב.” נאנחת טרי.

אחרי פרסלי, היו הרומאנים הבאים פחות סוערים. מושל מדינת קליפורניה, אדמונד בראון היה, לא רציני וגמוך מדי. השחקן מכושף ג'ים בראון, שעשה או סרט עם רקל וולטש, היה „מלא תסביכים, רצה לצאת עם לבנות ולהוכיח להן כל הזמן ש” הוא סופר-מן. אך בעצם הוא אהב רק שחמט. הייתי באה אליו בערב, מוכנה לאכול עימו ארוחת-בוקר, ומצאתי את עצמי מי משחקת איתו שח.”

הבעיה עם אריק ברדן, הזמר שהקים את להקת-הרוק החיות, ואחרי כן את הלהקה מילחמה, הייתה סמים. „הוא היה מסומם רוב הזמן. הוא היה ברנש קשוח, נמוך-קומה, וזהו היה משוגע על בחורות גבוהות. אני גבוהה (1.73), ומשכתי אותו. הוא היה מצלצל אלי בארבע לפנות בוקר, אחרי ש” לקח כל הלילה כדורי-מרץ. זה לא היה היסגנון שלי. אני לא זקוקה לסמים, אני מסוממת מהחיים.

„הייתי איתה, וכל האנשים מסביבנו היו מסוממים. שאלתי את עצמי: מה אני עושה כאן? אם לוקחים סמים בכמות גדולה, נעשים חולים. למה שארצה להיות חולה? אין לי זמן להיות חולה. אני צריכה לזוז הלאה.”

טבילה במיקווה והבעיה היהודית

ה רבה זמן לפני כן, כשהייתה בת 19, ירבה טרי באחד הימים בקפה בקמפוס של אוניברסיטת קליפורניה. מבטה נתקל בכחור בן 26. „הוא היה יפה-תואר, אני אוהבת יפה-תואר. כל הגברים שלי היו יפה-תואר, מלבד בעלי השני, העשיר.”

איתו יפה-תואר היה סטודנט להנדסה בחור רציני מישראל, הוא הפך בעלה הי ראשון של טרי. שמו אריה רביד, והשניים התאהבו והחליטו אחרי שנה וחצי להתחתן. מה לא עושים בשביל אהבה? טרי הת גיירה, טבלה במיקווה קונסרבטיבי בלוס אנג'לס ונישאה כדת משה וישראל, הנישואין אין ארכו ארבע שנים, עד 1967, ובמהלכם אף ביקרה טרי כתיירת בישראל, כאשר התגרשו, לקח הבעל את בתם, תמר, לארץ. מאז נמשכת טרי אל הבת ואל ישראל. גם הבעל השני היה במיקרה יהודי. זה היה הצלם ברנהארד גארדנר, גם הוא מפורסם במיקצועו. הם התחתנו אצל רב קונסרבטיבי בארצות-הברית, והתגרשו רב רבנות האורתודוקסית בארץ. „עשיתי חיים משוגעים, אבל הוא היה קנאי.”

אז גם נתברר לה, במיקרה, שאין היא נחשבת בארץ כיהודיה כשרה. למענה ולמען בתה, החיה עם אביה, החליטה טרי להתגיר עוד פעם, בצורה הכי אדוקה. זה עלה לה 500 ל"י, עבור שיעורי-הדת (”ידעתי יותר מאשר הרב.” היא טוענת) וטבלה שוב במיקווה, בכרס-התימנים. היא זכתה בשם חדש: רות בן-אברהם. היא הלכה אפילו לאולפן בבית ברודצקי ב-רמת-אביב.

שם נתקלה בבעיה היהודית בדמותו של פליכס זברסקי, צייר-עולה מרוסיה, לוחם עלייה שעבר את כל מדורי המאסר ו-העינויים. זה היה רומאן טיפוסי של טרי: „גופני גורא, חושני, רגשני, כמו טרון וגיינל בניגונל רותח.”

זברסקי היה בנו של רופא, האיש שחגג את לנין, נפשו הייתה רוסייה. „רבנו כל הזמן, היו ציניות נהדרות, הרהיטים עפו אולנו, והכל נשבר לרסיסים.”

עכשיו עוסקה טרי, כמו תמיד, עד מעל לראש, היא מופיעה כיצאנית בסרט הדיבר ה-11, המוסרט בארץ. מנהלת משא ומתן להסרת הסרטי שהיא כתבה, מלמדת ריקוד ועוסקת בתריסר דברים אחרים. אך המיקצוע העיקרי שלה הוא להיות טרי נסבית-תאורטי, אשה יפהפיה, סוערת, שופעת הומור ואימרות-שפה, מוכנה בכל עת להרפתקה. זהו עיסוק 24-שעות ביממה.

היא לא בגדה בצוואתה הפרטית של הר סבתא: לעולם לא להיות משעממת, ותמיד לדעת לאהוב.

„קוקו, שהוא ממוצא מרוקאי, היה אומר לי שהוא מסתובב. ידעתי שהוא הולך עם בחורות אחרות, אבל שתקתי, יש לי חולשה כזאת, שאני מפחדת להישאר לבד. אני מפחדת כל הזמן, אין לי ביטחון עצמי. הסכמתי לכל הדרישות שלו, ושלמתי לו 300 עד 500 לירות לשבוע, רק שיישאר איתי. זה מה שהוא דרש ממני בשביל מישחקי-קלפים, כל ליל-שבת. נוסף לזה היינו ממלאים טפסייה-ימורים בסכום של 700 לירות בשבוע.

„ביוני 1973 נסעתי עם קוקו לחופשה באירופה, תיכננו לבקר גם בשוודיה, אצל אחיו, הנסיעה הזו עלתה לי 40 אלף לירות, אמרתי לכולם שאני נוסעת לחופשה בא”ר רופה, קודם העברתי לאחיו של קוקו, שגר בשוודיה, 2000 דולר, כדי שיהיה לנו כסף כשנגיע לשם.

„עם קוקו רבתי כל הזמן, גם ערב הנסיעה. הוא טילפן אלי ואמר שהוא לוקח איתו את בנו בן ה-16 של מפקד יחידת-

„הייתי זקוקה לכסף, בשביל להחזיקו אצלי!”

הכבאים בנתניה, לא התנדדתי, כי זה לא היה מפריע לי, וחוזו מזה, לא רציתי לריב איתו על כל דבר, כשהגעתי ללוד, לבד, נפגשנו במטוס. לא דיברנו, גם הילד היה שם, נסע איתנו כל הזמן, הדולרים שלי היו אצלו, וביקשתי את החלק שלי. הוא סירב לתת לי, ואיים שיעזוב אותי בלונדון. „בלונדון הלכתי אחרינו כמו כלבה, הטילו שלנו עוד לא התחיל, אבל אני כבר ידעתי שבשבילי הוא נגמר. בהולנד הוא אמר שבא לו לשכב עם בחורה שהוא ראה בחלון של בית-פגישות, השאיר אותי במלון והלך. רציתי לברוח ממנו, אבל לא היה לי כסף. כשחזר, הוא שוב העליב אותי ואמר שהוא